

BOGDAN VENED:

NAŠ STARI GREH.

POLABSKA POVEST.

VI.

hó, sinko, ti si še pokoncu in sloniš pri oknu ter gledaš bledolično gospo luno! Ali si pesnik ali zaljubljenec? Nocoj najbrže zaljubljenec! Hahaha! No saj slabega okusa ravno nimaš. Knežnja Viljenica je že toliko vredna, da se njenemu spominu žrtvuje spanec ene noči. Hahaha!“

S temi besedami je nagovoril v noči tistega dne saksonskega vojvodiča Magnusa majhen, čokat in trebušast vitez, ko je vstopil s precej trdimi koraki v njegovo sobo v nadknežjem dvorcu v Ljubeku. Bil je to danski vitez Anlaf, daljni sorodnik vojvodičeve matere Ulfhilde — sam se je imenoval in predstavljal vedno za njenega „bratranca“. Bil je pravi pravcati klativitez. Na Danskem je imel pri Darumu sicer precej veliko, res da tudi precej zadolženo posestvo. A čepeti doma in ukvarjati se z gospodarstvom, se mu ni ljubilo. Rajši si je izbral „idealni“ viteški stan; kot neustrašen vitez se je namenil ščititi vdove in sirote ter z mečem v roki zagovarjati čast in poštenje blagorodnih gospé in gospodičen.

Koliko si je pridobil v tem oziru za človeštvo zaslug, nam ne ve povedati zgodovina. Pač pa je vestno izvrševal druge, bolj nebistvene in postranske naloge viteštva: ljubil je lagodno življenje, ljubil pohajkovanje po gradovih, dobro vinsko kapljico in ženstvo. Oženiti se pa ni hotel, dasi se mu je ponujalo, kakor se je rad bahal, več mladenk-krasotic, nego rodi spomladni vrt cvetic. Bil je sploh velik bahač pred Gospodom. V zadnjem času je užival, in sicer s polno mero užival gostoljubnost saksonskega vojvoda Ordulfa — kot „bratranec“ svetle vojvodinje. In ko je Ordulf poslal svojega sina Magnusa v Ljubek, da spremi od tam v lunenburško šolo odhajajočega bodriškega knezoviča Henrika, se je brž, ne da bi ga bil kdo prosil, pridružil vojvodiču, da ga kot „mnogoizkušeni“ vitez varuje kake nezgode in da med potjo zabava mlade viteze.

Vojvodič Magnus se je zdrznil, ko je zaslišal za svojim hrbtom Anlafove besede; tako je bil zatopljen v svoje misli, da niti čutil ni, kdaj je prišel Anlaf v njegovo sobo, vkljub temu, da je le-ta vstopil težkih, opotekajočih se nog.

„Kaj blebetaš?“ se je z očitvidno nevoljo pa tudi zadrego odzval Magnus prišlecu.